

NEMOGUĆI POSAO

SEMANTIC REALITY 2026 · GOVERNANCE · 05

Danas je GILLETTENARRATIVE navršio mjesec dana.

Rođenje koje je došlo nakon četiri godine trudnoće, u kojoj su se karakter, upornost i disciplina susreli s tri naraštaja korporativne krvi: pedeset i osam godina djeda Campa, četrdeset godina mojega oca, osamnaest mojih.

Porod je bio prirodan. Bez trudova. Bez napinjanja. Bez boli.

Za primalju sam imao zakon o autorskom pravu. Izabrao sam najbolju. Nije bilo razloga za brigu – autorsko pravo uvijek zna što treba učiniti, i nitko nije toliko lud da s njim zarati.

Toga je dana mreža stavila jednu objavu GILLETTENARRATIVE među upite koji su bili važni. Naslov je bio preuzimanje, objavljeno bez srama.

Onda se dogodilo ono što se u takvim razgovorima uvijek dogodi. Jedna mi je žena rekla da se ne ponašam kao ja – da zahvalnost prema ljudima koji mi nisu pokazali ništa osim udaljenosti i neprijateljstva ne priliči čovjeku koji se zove Frega.

Tako je počeo novi uspon.

Kraljevstvo teškog čelika. Tehnologija sustava. Stari amblem s prekrštenim oštricama koji kao da je stvoren za jednu jedinu rečenicu: ja sam oštrica.

Zatim kraljevstvo kože i vode, koje spava pod istim krovom kao i prvo.

Jedan ček. Dva stoljeća metala.

Arhitektura se složila sama. Nikada je nisam nacrtao na papiru. Plastika na dnu. Čelik i koža na vrhu. Majka Gillette uhvaćena u sredini, kao nešto stegnuto u škripcu.

Stigao sam na Wall Street. Ne onako kako su očekivali. Bez odijela. Bez kravate. Zaštitari su me gledali kako ulazim u drvenim klompama i bermudama.

Vlasnici burze izašli su mi u susret. Kamere su škljocale bez prestanka. Dvije televizijske mreže već su bile uživo.

Nitko nije rekao ni riječ. Imao sam deset milijardi dolara, a s deset milijardi dolara u džepu možeš se odjenuti kako god želiš.

Banka je otvorila dvoranu. Nitko nije pitao jesam li spreman – jednostavno su počeli brojati. Dubinska analiza nikada ne pita može li se posao sklopiti. Pita gdje potpisati prije nego što netko drugi stigne prvi.

Jedan ček. Dva stoljeća metala.

Nisam kupio tvrtke. Zatvorio sam krug koji je djed Camp ostavio otvorenim.

Prvo kraljevstvo držalo je plastiku i papir.

Drugo je držalo teški čelik.

Treće je držalo kožu i vodu.

Ja sam držao samo jedno: GILLETTENARRATIVE. A pravo ime teži više od tri tvornice.

Bankari u sakoima i dalje su zurili u moja stopala, a ne u papire. Papiri su bili potpisani prije nego što sam ušao.

Brendovi nisu nestali. Promijenili su prezime.

Prvi je ostao na policama supermarketa, u papirnicama koje još prodaju olovke ljudima koji ne žele imati posla s Amazonom.

Drugi je svoje prekrížene oštrice unio ravno u moj manifest, kao da su iskovane samo za jedan redak: ja sam oštrica.

Treći je uzeo kožu i vodu i na njih stavio nešto drugo – ne učinkovitost. Brigu o sebi.

Stara imena ostala su na kutijama. Pravo ime preselilo se drugamo.

Ljudi su prestali kupovati Gillette. Kupovali su GILLETTENARRATIVE – ne zato što je bio jeftiniji. Cijene sam uskladio s kvalitetom, a ne s profitom. Kupovali su ga jer je iza svake oštrice stajala istinita priča, a nijedna agencija na Manhattanu ne zna napisati priču koja ne zvuči lažno.

Onda su analitičari postavili svoja uobičajena pitanja: tko su novi CEO-i, gdje je sjedište, kako će sve biti organizirano?

Moj je odgovor bio jednostavan. Dajte mi tri dana u Bostonu i zaposlit ću ljude iz Gillettea. Ne sve. Samo prave. One poput mene.

Majka Gillette postala je baka i, kao svaka starica, već je znala put koji je čeka. Upravni odbor obrijan je do kože za manje od dvadeset i četiri sata, zbog nesposobnosti. Tri su pitanja odjekivala svakom prostorijom:

Što ste mislili dok vas je on rastavljao na internetu?

Kako ste očekivali pobijediti čovjeka koji nije htio vaš novac – samo jedan dolar?

Zašto niste nijednom razgovarali s njim?

Te večeri stigao je izaslanik, noseći ime otisnuto na praznoj kutiji – skladište koje više nije proizvodilo ništa što ja nisam već mogao napraviti bolje, jeftinije i s više duše. Pogledao me i rekao:

Ljudi ne kupuju britvu. Kupuju osobu koja je prodaje.

A kad samo pomislim – ušao sam u klompama. I kupio sve.

Ferdinando